

EN UN ALTRE MÓN

L'Alba estava nerviosa, no sabia què passava, el més estrany de tot és que quan va girar el cap per veure en Dídac, es va adonar que era com si fos boira, fum, només se li veia la silueta i la pell molt transparent. Es va mirar les mans, a ella també li passava...

Sí, estava una mica espantada però semblava que no li afectés, que sabés el que li estava passant. Ella havia llegit en algun lloc això. Després de rumiar una estona se'n va adonar que no estaven en temps real, havien viatjat al futur, però... encara no entenia perquè només eren ombres.

En Dídac ho portava una mica més malament, estava molt nerviós, no sabia què li passava i es va posar a plorar. Li feia una mica de vergonya però no ho podia evitar, havia patit molt durant el curs, la gent el pegava, l'insultava. La primera sensació que va tenir en caure a la bassa és que s'ofegava i es moria.

L'Alba es negava a quedar-se allà quieta, volia saber més coses, volia descobrir que li passava. Després de caminar una bona estona es van maleir tots dos per no haver-se adonat d'una cosa. Tots el cadàvers eren de color groc, una cosa una mica estranya. Es miraren fixament, decidiren anar a la plaça perquè d'allà sortia una llum molt intensa. Quan van arribar, van veure dos homenets de color verd, un era ros i l'altre morè. L'Alba va deduir que eren extraterrestres. Volia acostar-se i preguntar-los tot el que havia passat però ells no li feien cas. Era com si no existís.

L'Alba anava davant i el Dídac darrere, seguia plorant com un nen petit, no sabia on anar. Què podia fer per desxifrar tot el que estava passant? De veritat estaven veient el futur? L'Alba no podia parar de preguntar-se aquestes coses.

Van trobar una radio vella amb uns cassette a dins. Van prémer el botó per escoltar la cinta. Hi havia una dona parlant sobre l'extinció del món... explicava que vindrien uns extraterrestres i que s'apoderarien de tot el més important i marxarien un altre cop al seu planeta. L'Alba s'adonà que era veritat, perquè al museu del seu poble no quedava cap escultura d'or ni res de valor.

No sabia que fer. Estaven tots dos sols al món. Què farien? Començava a dubtar dels seus propis pensaments, estaven al futur? Com podia ser que no els haguessin vist els homenets verds? Per què eren ombres? Cansats per haver caminat una bona estona, van trobar dos cossos morts al terra, els coneixia, li sonava la seva cara. Després de mirar-los va tenir la sensació que li queien unes gotes fredes per l'esquena, sabia que no podia ser, no ho volia acceptar. Els cossos eren seus. Ara ho entenia tot, des del principi estaven morts.

MARTA BABILONI DUEÑAS 2n B

1r Premi de 2n d'ESO